

Palmsöndagen - år A

Välsignelse av palmkvistar (Mässan börjar vi utanför kyrkan)

Kära vänner, under fastan har vi strävat att i botens och kärlekens anda bereda oss att rätt fira påsken. I dag har vi samlats för att med hela kyrkan komma ihåg hur vår Herre drog in i sin stad Jerusalem. Han gick lidandet och döden till mötes, och när han uppstod från de döda fullbordade han påskens mysterium. Låt oss nu med hängiven tro följa honom på hans lidandes väg, så att vi får del av korsets nåd och uppståndelsens härlighet.

Låt oss bedja.

Allsmäktige, evige Gud, välsigna + dessa (gröna) kvistar, och låt oss, som i jubel följer Kristus konungen, i honom

finna vägen till det himmelska Jerusalem. Han som lever och råder från evighet till evighet. Amen.

Evangelium

Matt 21:1–11

När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus i väg två lärjungar och sade till dem: »Gå bort till byn där framme, så hittar ni genast ett åsne som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem, men han skall strax skicka tillbaka dem.« Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: *Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl.* Lärjungarna gick bort och gjorde så som Jesus hade sagt åt dem. De hämtade åsnan och fölet och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. Många i folkmassan bredde ut sina mantlar på vägen, andra skar kvistar från träden och strödde dem på vägen. Och folket, både de som gick före och de som följde efter, ropade: »*Hosianna* Davids son! *Välsignad är han som kommer i Herrens namn.* Hosianna i höjden!« När han drog in i Jerusalem blev det stor uppståndelse i hela staden, och man frågade: »Vem är han?« Och folket svarade: »Det är profeten Jesus från Nasaret i Galileen.«

ORDETS LITURGI

Första läsningen - Jes 50:4-7

Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.

Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.

När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.

Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet

när de skymfde mig och spottade på mig.

Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

Responsoriepsalm Ps 22

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?

Andra läsningen - Fil 2:6-11

Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors.

Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära. Så lyder Herrens ord.

Lovsång

Kristus var för vår skull lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom och gett honom det namn som står över alla namn.

Evangelium - Matt 26:14 – 27:66

Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Matteus.

Vid den tiden gick en av de tolv, han som hette Judas Iskariot, till översteprästerna och sade:

»Vad vill ni ge mig om jag utlämnar honom åt er?«

De räknade upp trettio silvermynt åt honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom.

Första dagen av det osyrade brödets högtid kom lärjungarna fram till Jesus och frågade:

»Var vill du att vi skall ordna för påskmåltiden åt dig?«

Han svarade:

»Gå in till staden och hälsa den och den att er mästare säger: Min stund är nära. Jag vill hålla påskmåltid hos dig med mina lärjungar.«

Lärjungarna gjorde som Jesus hade sagt, och de ordnade för påskmåltiden.

På kvällen lade han sig till bords med de tolv. Medan de åt sade han:

»Sannerligen, en av er skall förråda mig.«

De blev mycket bedrövade och började fråga honom, en efter en:

»Det är väl inte jag, herre?«

Han svarade:

»Den som doppade handen i skålen tillsammans med mig, han skall förråda mig.

Människosonen går bort, som det står skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd! Det hade varit bäst för den människan om hon aldrig hade blivit född.«

Judas, som skulle förråda honom, sade:

»Det är väl inte jag, rabbi?«

Jesus svarade:

»Du har själv sagt det.«

Medan de åt tog Jesus ett bröd, och efter att ha läst tackbönen bröt han det, gav åt sina lärjungar och sade:

»Tag och ät, detta är min kropp.«

Och han tog en bägare, och efter att ha tackat Gud gav han den åt dem och sade:

»Drick av den alla. Detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse. Jag säger er: nu kommer jag inte att dricka av det som vinstocken ger förrän den dag då jag dricker det nya vinet med er i min faders rike.«

När de hade sjungit lovsången gick de ut till Olivberget. Då sade Jesus till dem:

»I natt skall ni alla komma på fall för min skull, ty det står skrivet: *Jag skall dräpa herden, och fåren i hjorden skall skingras.* Men när jag har uppstått skall jag gå före er till Galileen.«
Petrus svarade honom:

1

»Även om alla andra kommer på fall för din skull, så skall då jag aldrig komma på fall.«
Men Jesus sade:

»Sannerligen, i natt innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre gånger.«

Petrus sade:

»Om jag så måste dö med dig, skall jag aldrig förneka dig.«

Och detsamma sade alla lärjungarna.

Sedan gick Jesus med dem till ett ställe som heter Getsemane, och han sade till dem:

»Sitt kvar här, medan jag går dit bort och ber.«

Han tog med sig Petrus och Sebedaios båda söner. Sorg och ängslan kom över honom, och han sade till dem:

»Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och vaka med mig.«

Han gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad:

»Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill, utan som du vill.«

Han gick tillbaka till lärjungarna och fann att de sov, och han sade till Petrus:

»Ni orkade alltså inte hålla er vakna en enda timme med mig? Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag.«

Sedan gick han bort och bad för andra gången:

»Fader, om denna bägare inte kan gå förbi mig utan jag måste tömma den, så låt din vilja ske.«

När han kom tillbaka fann han återigen att de sov; de orkade inte hålla ögonen öppna. Han lämnade dem och gick bort och bad för tredje gången med samma ord. Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och sade till dem:

»Ja, ni sover och vilar er. Men nu är stunden här då Människosonen skall överlämnas i syndarnas händer. Stig upp, låt oss gå. Här kommer han som skall förråda mig.«

Medan han ännu talade kom Judas, en av de tolv, och med honom en stor folkhop med svärd och påkar, utsänd av överstepräster och folkets äldste. Förrädaren hade kommit överens med dem om ett tecken: »Den som jag kysser är det, grip honom.« Han gick rakt fram till Jesus, hälsade honom med att säga rabbi och kysste honom. Jesus sade till honom:

»Min vän, nu har du gjort ditt.«

Då gick de fram och grep Jesus och höll fast honom. En av dem som var med Jesus lyfte handen och drog sitt svärd, och han slog till mot översteprästens tjänare och högg av honom örat. Då sade Jesus till honom:

»Stick tillbaka ditt svärd. Alla som griper till svärd skall dödas med svärd. Tror du inte att om jag bad min fader skulle han genast skicka mer än tolv legioner änglar till min hjälp? Men hur skulle då skrifterna kunna uppfyllas som säger att detta måste hända?«

Vid samma tillfälle sade Jesus till folkhopen:

2

»Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och påkar för att fångsla mig. Var dag satt jag i templet och undervisade utan att ni grep mig. Men allt detta har skett för att profeternas skrifter skall uppfyllas.«

Då övergav alla lärjungarna honom och flydde.

De som hade gripit Jesus förde honom till översteprästen Kajafas, där de skrifflärda och de äldste hade samlats. Petrus följde efter på avstånd, ända till översteprästens palats. Där gick han in på gården och satte sig bland tjänarna för att se hur det skulle sluta. Överstepräster och hela rådet sökte få fram något falskt vittnesmål mot Jesus så att de kunde döma honom till döden, men de lyckades inte trots att det uppträdde många falska vittnen. Till sist trädde det fram två som påstod att han hade sagt: »Jag kan riva ner Guds tempel och bygga upp det igen inom tre dagar.« Då reste sig översteprästen och frågade:

»Har du inget att svara på deras beskyllningar?«

Men Jesus teg. Och översteprästen sade:

»Jag besvär dig vid den levande Gudens namn att säga oss om du är Messias, Guds son.«

»Du har själv sagt det. Men jag säger er: efter detta *skall ni få se Människosonen sitta på Maktens högsta sida och komma på himlens moln.*«

Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade:

»Han har hädat. Vad skall vi nu med vittnen till? Ni har själva hört hädelsen. Vad säger ni?«

De svarade:

»Han förtjänar döden.«

Då spottade de honom i ansiktet och slog honom, och några gav honom örfilar och sade:

»Visa att du är en profet, Messias: vem var det som slog dig?«

Petrus satt ute på gården. En tjänsteflicka kom fram till honom och sade:

»Du var också tillsammans med Jesus från Galileen.«

Men han förnekade det inför alla och sade:

»Jag förstår inte vad du talar om.«

Han gick ut i porten, och där var det en annan kvinna som såg honom, och hon sade till dem runt omkring:

»Han där var tillsammans med Jesus från Nasaret.«

Han förnekade det på nytt och svor på det:

»Jag känner inte den mannen.«

Strax efteråt kom de som stod där fram till Petrus och sade:

»Visst är du också en av dem. Det hörs på talet.«

Då svor han och bedyrade:

»Jag känner inte den mannen.«

I samma ögonblick gol en tupp. Då kom Petrus ihåg vad Jesus hade sagt: »Innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre gånger«, och han gick ut och grät bittert.

3

På morgonen beslöt alla överstepräster och folkets äldste att försöka få Jesus avrättad. De lät binda honom, förde bort honom och överlämnade honom åt Pilatus, ståthållaren. När Judas, som hade förrått honom, såg att Jesus blivit dömd, ångrade han sig. Han lämnade tillbaka de trettio silvermynten till överstepräster och de äldste och sade:

»Jag har syndat och förrått oskyldigt blod.«

De svarade:

»Vad angår det oss? Det är din sak.«

Då kastade han in pengarna i tempelhuset och gav sig av därifrån och gick bort och hängde sig. Överstepräster tog pengarna och sade:

»Det går inte att lägga dem i offerkistan, eftersom det är blodspengar.«

Och de beslöt att i stället köpa Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. Därför heter denna åker ännu i dag Blodsåkern. Så uppfylldes det som sagts genom profeten

Jeremia: *De tog de trettio silvermynten, priset på den prissatte, honom som några israeliter bestämde priset på, och gav dem i betalning för Krukmakaråkern, så som Herren hade befallt mig.*

Jesus ställdes nu inför ståthållaren. Denne frågade honom:

»Du är alltså judarnas kung?«

Jesus svarade:

»Du själv säger det.«

Och när han anklagades av överstepräster och de äldste svarade han inte. Då sade Pilatus till honom:

»Hör du inte vad de beskyller dig för?«

Men han svarade inte på en enda fråga, och ståthållaren blev mycket förvånad.

Vid högtiden brukade ståthållaren frige en fånge efter folkets önskan. Det fanns just då en känd fånge som hette Jesus Barabbas. När folket nu var samlat frågade Pilatus:

»Vem vill ni att jag skall frige, Jesus Barabbas eller den Jesus som kallas Messias?«

Han visste att det var av avund mot Jesus som man hade utlämnat honom. Medan han satt på domartribunen fick han detta bud från sin hustru:

»Du skall inte ha med den där rättfärdige mannen att göra. Jag har haft mardrömmar i natt för hans skull.«

Men överstepräster och de äldste övertalade folket att begära Barabbas fri och få Jesus dödad. Ståthållaren sade nu till dem:

»Vilken av de båda vill ni att jag skall frige?«

De svarade:

»Barabbas.«

Pilatus frågade:

»Vad skall jag då göra med den Jesus som kallas Messias?«

Alla svarade:

»Han skall korsfästas!«

Han frågade:

»Vad har han gjort för ont?«

Men de ropade ännu högre:

»Han skall korsfästas!«

När Pilatus såg att ingenting hjälpte utan att oron bara blev värre, tog han vatten och sköljde sina händer inför folket och sade:

»Jag är oskyldig till den här mannens blod. Detta får bli er sak.«

Men hela folket ropade:

»Hans blod må komma över oss och våra barn.«

Då frigav han Barabbas, men Jesus lät han prygla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Då förde ståthållarens soldater Jesus till residenset och samlade hela vaktstyrkan omkring honom. De tog av honom kläderna och hängde på honom en röd soldatkappa och vred ihop en krans av törne och satte den på hans huvud och stack en käpp i högra handen på honom. Sedan föll de på knä för honom och hånade honom och sade:

»Leve judarnas konung.«

De spottade på honom och tog käppen och slog honom i huvudet. Och när de hade hånat honom tog de av honom kappan och satte på honom hans egna kläder och förde bort honom för att korsfästa honom.

På vägen ut träffade de på en man från Kyrene vid namn Simon, och honom tvingade de att bära hans kors. När de kom till ett ställe som kallas Golgota, vilket betyder Skallen, gav de honom vin att dricka, blandat med galla. Han smakade på det men ville inte dricka. När de hade korsfäst honom delade de upp hans kläder genom att kasta lott om dem, och sedan slog de sig ner där och vaktade honom. Ovanför hans huvud hade de satt upp anklagelsen mot honom som löd: Detta är Jesus, judarnas konung.

Samtidigt med honom korsfästes två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

»Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar - hjälp dig själv nu, om du är Guds son, och stig ner från korset.«

Översteprästerna, de skriftlärda och de äldste gjorde också narr av honom och sade:

»Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han är Israels kung, nu får han stiga ner från korset, så skall vi tro på honom. Han har satt sin lit till Gud. Nu får Gud rädda honom, om han bryr sig om honom. Han har ju sagt att han är Guds son.«

På samma sätt blev han skymfad av rövarna som var korsfästa tillsammans med honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden, och det varade till nionde timmen. Vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

»Eli, Eli, lema sabachtani?«

5

(vilket betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod där hörde det och sade:

»Han ropar på Elia.«

En av dem sprang genast bort och tog en svamp, fyllde den med surt vin och satte den på en käpp för att ge honom att dricka. Då sade de andra:

»Låt oss se om Elia kommer och hjälper honom.«

Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rännade, och gravarna öppnade sig. Många kroppar av avlidna heliga uppväcktes, och efter hans uppståndelse lämnade de sina gravar och gick in i den heliga staden och kunde ses av många. När officeren och de som bevakade Jesus tillsammans med honom såg jordbävningen och det andra som hände, greps de av stark fruktan och sade:

»Den mannen måste ha varit Guds son.«

Där var också många kvinnor som stod längre bort och såg på. De hade följt med Jesus från Galileen för att tjäna honom, och bland dem var Maria från Magdala och Maria som var Jakobs och Josefs mor och modern till Sebedaios söner.

På kvällen kom en rik man från Arimataia som hette Josef och som också han hade blivit lärjunge till Jesus. Josef gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Pilatus gav då order om att den skulle utlämnas, och Josef tog kroppen, svepte den i rent linnetyg och lade den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i berget. Sedan rullade han en stor sten för ingången till graven och gick därifrån. Maria från Magdala och den andra Maria var där och satt mitt emot graven.

Nästa dag - det var dagen efter förberedelsedagen - gick översteprästerna och fariseerna tillsammans till Pilatus och sade:

»Herre, vi har kommit att tänka på att när den där bedragaren ännu var i livet sade han: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.' Ge därför order om att graven bevakas under tre dagar, så att inte

hans lärjungar kommer och rövar bort honom och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första.«

Pilatus svarade:

»Ni får en vaktstyrka. Gå och bevaka graven så gott ni kan.«

De gav sig i väg och skyddade den genom att försegla stenen och sätta ut vakterna.

SKARABORGS KATOLSKA FÖRSAMLING

S:t Brynolf och S:ta Helena

Skolgatan 17, 541 31 Skövde; Tfn: 0500-41 71 49

www.katolskakyrkanskovde.se; e-post: skovde@katolskakyrkan.se

Bankgiro 5302-4980, swish 123 454 36 28